

Arrest

nr. 255 445 van 1 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat WIES, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 11 september 2019.

1.2. Op 26 november 2020 word verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 15 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op 10 juni 1967 geboren in Caracas, Venezuela. De laatste dertig jaar voor uw vertrek uit het land woonde u in Valles Del Tuy in de staat Miranda. U hebt drie meerderjarige zonen en een meerderjarige dochter die allemaal in België verblijven: V. A. G. H. (DVZ X, CGVS X), J. E. B. H. (DVZ X, CGVS X), K. G. B. H. (DVZ X, DVZ X) en L. E. B. H. (DVZ X, CGVS X). V. kwam in november 2018 in België toe en J. en K. in januari 2019. Hun verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. Zelf kwam u samen met uw zoon L. in november 2019 naar België. U haalt aan zelf geen zaak te hebben maar naar België te zijn gekomen omwille van de discriminatie die uw zoon ervaarde door zijn beperking en seksuele oriëntatie.

U ging uit elkaar met de vader van uw drie jongste kinderen toen L. ongeveer 12 jaar oud was. Nadien woonde L. bij zijn vader in Ocumare del Tuy, maar u had een huis dichtbij en zorgde mee voor hem. L. heeft een beperking: Hij heeft problemen met zijn zicht, hij is blind aan één kant en heeft een beperkt zicht aan zijn tweede oog, daarnaast hoort hij niet goed en heeft hij moeite met spreken. Jullie linken de problemen van zijn zicht en gehoor aan een trap die hij tegen het gezicht kreeg toen hij ongeveer negen jaar oud was. Problemen met zijn spraak zou hij daarvoor ook al hebben gehad. U stelt dat het kan doordat hij te weinig woog toen hij geboren werd. Omwille van zijn beperking kreeg L. zijn hele leven te maken met discriminatie en pesterijen. Hij maakte zijn middelbaar af, maar moest de universiteit opgeven omdat hij niet meer om kon met de discriminatie en geen job kon vinden om zijn studies verder te betalen. Nadat hij stopte met studeren kon hij geen job vinden omdat niemand hem een kans gunde. Naast de discriminatie omwille van zijn beperking haalt L. ook aan dat hij gediscrimineerd werd omwille van zijn seksuele geaardheid, hij is homoseksueel.

In Venezuela werkte u als poetsvrouw voor de verzekeringsmaatschappij Acesores CMG die in december 2015 naar een ander land verhuisde en iedereen moest ontslaan. In juni 2016 verliet u samen met uw oudste zoon V. G. Venezuela en vestigde u zich in Cucuta, Colombia, L. bleef bij zijn vader wonen. U hoopte op een betere situatie in Colombia zodat u uw zoon L. ook uit Venezuela zou kunnen weg halen. In Colombia werkte u onder andere als poetshulp en in een fastfoodrestaurant. U had er een migratiekaart die u jaarlijks of om de twee jaar moest laten afstempelen. Toen u in Colombia verbleef reisde u meermaals over en weer naar Venezuela. In 2017 reisde uw zoon L. naar Colombia om bij u te komen wonen. Hij kon echter opnieuw geen werk vinden omwille van de discriminatie door zijn beperking. Hij ging dan maar snoepjes verkopen, maar werd ook daar uitgelachen. In 2019, uw andere kinderen waren toen al in België, besloten jullie ook naar België te komen.

Uw zoon L. nam in september 2019 het vliegtuig van Venezuela naar Spanje waar hij anderhalve maand verbleef. U nam in november 2019 het vliegtuig van Colombia naar Spanje waar u uw zoon L. zou ontmoeten om samen naar België te reizen. Samen namen jullie het vliegtuig van Spanje naar België waar u op 6 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U hebt zelf geen vrees maar dient een verzoek om internationale bescherming in omwille van de situatie van uw zoon L..

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, een toestemmingsattest voor de operatie van L. E. ondertekend door u, een voorschrift van de oftalmoloog, een medisch attest van een hospitaal in San Cristobal, info over de LGBTQ-gemeenschap in Venezuela en een persartikel over een moord op een kennis van uw zoon. Op 29 januari 2021 ontving het CGVS nog een mail van uw advocaat met opmerkingen over het gehoorverslag.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land aanneemt. Daarnaast maakt u evenmin aanneemelijk dat u in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uw land rechtvaardigt.

Zoals u zelf aangeeft bij het CGVS hebt u zelf geen problemen maar hebt u het land verlaten op zoek naar een betere situatie voor uw zoon L. (CGVS X, p.4, p.9). Hoewel L. een fysieke beperking heeft is hij echter in staat om autonoom te leven en verantwoordelijk te zijn voor zichzelf. U bent legaal gezien dan ook niet verantwoordelijk voor hem aangezien hij 23 jaar oud is en geen mentale beperking heeft. Bovendien blijkt uit jullie beide verklaringen dat L. vanaf zijn 12 jaar bij zijn vader woonde en dat u dus niet al die jaren vierentwintig uur op vierentwintig, zeven dagen op zeven, voor hem moest zorgen. L. ging naar school tot het vijfde jaar en behaalde zijn middelbaar diploma (bachillerato). Ook ging hij naar de universiteit, wat hij moest opgeven omdat hij niet langer gebukt kon gaan onder de discriminatie en pesten van zijn medestudenten en omdat hij geen job kon vinden om zijn studies te bekostigen. Het betreft een betreurenswaardige situatie, maar niet van die aard dat er voor u een persoonlijke nood aan bescherming uit kan worden afgeleid.

In 2016 vertrok u naar Colombia en bleef uw zoon bij zijn vader wonen. Ook uit deze situatie blijkt dat uw zoon zelfstandig genoeg was om zijn eigen beslissingen te nemen. L. geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS ook zelf aan dat hij toen u vertrok geen plannen had om ook naar Colombia te gaan. Hij schreef zich immers op dat moment in aan de universiteit in Venezuela en wilde gaan studeren. Het is pas op het moment dat een kennis van hem vermoord werd dat hij de beslissing nam om ook naar Colombia te komen (CGVS X, p.9).

Verder blijkt zijn zelfstandigheid ook uit het feit dat hij voor hij naar België kwam alleen naar Spanje reisde en daar anderhalve maand bij een vriend woonde en ook werkte. Zonder afbreuk te doen aan uw belangrijke rol als moederfiguur, is het voor L. dus wel mogelijk om zelfstandig te leven. Het CGVS wijst u er dan ook op dat de dossiers van uzelf en uw zoon L. apart behandeld dienen te worden. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, daarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Uit het voorgaande kan besloten worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bepaald in de Conventie van Genève. Artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, en die zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. Bijgevolg dient – zonder afbreuk te doen aan de emotionele betrokkenheid die u voelt jegens uw zoon L. – te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art.48/4, par. 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt bevestigen uw identiteit en uw verklaringen aangaande de beperking van uw zoon, die op dit moment niet ter discussie staan. De informatie over de LGBTQ-gemeenschap en het persartikel over de kennis van uw zoon die vermoord werd werden ook aan zijn dossier toegevoegd. Verder hebben zij geen invloed op uw persoonlijke situatie. Op 29 januari 2021 ontving het CGVS van uw advocaat opmerkingen over uw gehoorverslag. Hier werd rekening mee gehouden, maar ze veranderen niets aan de inhoud van uw beslissing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u in uw land van herkomst steeds gewerkt hebt en dat u geen economische problemen had. In 2016 werd u ontslagen waarna u zelf de beslissing nam om naar Colombia te vertrekken. U verbleef legaal in Colombia en werkte er als huishoudhulp en in een fastfoodrestaurant (CGVS 1925820, p.6). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst niet opnieuw een job zou kunnen vinden om in uw eigen onderhoud te voorzien.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster betoogt dat verwerende partij de notie van vluchteling en van subsidiaire bescherming miskent en dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden.

Met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de problemen van de zoon van de verzoekster argumenteert verzoekster als volgt. Zij zet vooreerst, onder verwijzing naar landenrapporten over de situatie van LHBTI-personen in Venezuela, dat de actuele context in Venezuela voor LHBTI-personen slecht is; dat discriminatie van deze groep personen en hun familie in Venezuela wijdverspreid is en dat LHBTI-personen in Venezuela ook vermoord worden. Zij stelt dat deze discriminatie zeker een invloed heeft op de familieleden van LHBTI-personen in Venezuela en citeert in dit verband: *“We also request the Committee to recommend the Venezuelan State to instruct all security forces, national, regional and local, including police officers and military about standards and procedures to ensure effective protection of the human rights of LGBTI people, their partners and family; (p.4)” (Report of the LGBTI Network of Venezuela to the United Nations Human Rights Committee on the Fourth Periodic Report of Venezuela concerning the International Covenant on Civil and Political Rights during the 114th Period of Sessions, Human Rights Situation of Lesbian, Gays, Bisexual, Trans and Intersex persons in Venezuela, mei 2015, stuk 5).* » Zij stelt dat « *Verwerende partij stelt de homoseksualiteit van L. niet in vraag in bestreden beslissing. De problemen waarmee hij geconfronteerd wordt zijn niet in vraag gesteld door het CG VS. L. werd erkend als vluchteling in België. Gelet op de Venezolaanse context zou het relevant geweest zijn om te vragen hoe verzoekster als moeder van L. ook met discriminatie/geweld zou worden geconfronteerd in geval van terugkeer. Er is echter geen enkele informatie toegevoegd in het administratieve dossier over de situatie van familie leden van LBGT-gemeenschap in Venezuela.* » Zij stelt dat de bestreden beslissing daardoor artikel 48/6 § 5 a) van de Vreemdelingenwet en vraagt in ondergeschikte orde de zaak terug te

sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek naar haar situatie als moeder van een homoseksueel in geval van terugkeer naar Venezuela.

Verzoekster gaat vervolgens in op het begrip gezinseenheid en stelt dat haar zoon L. afhankelijk is van verzoekster en dat in toepassing van het beginsel van gezinseenheid haar de vluchtelingenstatus erkend moet worden. Na een theoretische uiteenzetting over het beginsel van de gezinseenheid in het Vluchtelingenrecht; artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, waarbij zij onder meer verwijst naar rechtspraak van de Raad en het Hof van Justitie stelt verzoekster dat *“De angst voor vervolging, die centraal staat in het asielrecht, is dus niet de enige basis voor de erkenning van de status. De Staten hebben andere bevelen tot overweging toegevoegd die de vrees voor vervolging vervangen of verhogen, zoals het beginsel van de eenheid van het gezin, die het Verdrag van Geneve niet uitdrukkelijk voorziet. Het breidt de status en de bescherming van de vluchteling uit tot het gezin van de vluchteling. Volgens de bovengenoemde Handbook moet de gezinseenheid worden gerespecteerd wanneer, zoals in dit geval, de gezinsleden op verschillende tijdstippen zijn gevlucht.”* Verzoekster betoogt vervolgens dat haar zoon L. niet autonoom is en verwijst vooreerst naar een medisch attest waarin wordt vermeld *“Madame s’occupe de son fils qui souffre d’handicap [...] et donc l’accompagne pour ses soins hospitaliers et dans la vie quotidienne »* (stuk 3). Als L. alleen is, zijn er een aantal dingen die hij niet kan doen stelt verzoekster aan haar raadslid. Hij heeft haar nodig in het bijzonder om naar medische afspraken te gaan. maar ook dagelijks. Hij was inderdaad geopereerd op een oog en kan hij niet uit zijn linkeroog zien. Hij lijdt ook aan gehoorproblemen. Verzoekster kan L. hier in België niet alleen achterlaten. L. heeft zijn leven lang bij iemand gewoond die voor hem zorgde (PO, p. 13). Toen de verzoekster Venezuela verliet in 2016 - omwille van de crisis in Venezuela en de discriminatie die haar zoon beleefde- bleef L. bij zijn vader leven. Ze heeft L. niet rechtstreeks met haar genomen, omdat ze eerst stabiliteit wilde vinden in Colombia voor ze L. kond ontvangen (PO. p. 6) (...).L. is dan bij zijn vader gebleven: hij was niet zelfstandig. Als de vriend van L. vermoord is, heeft hij besloten dat Venezuela te onveilig is voor hem en is naar Colombia gereisd, naar zijn moeder (PO, p.1). Daar was zijn moeder, de verzoekster, aanwezig voor hem. Bovendien, hebben de verzoekster en haar zoon een emotionele afhankelijkheid. Verzoekster heeft de homoseksualiteit van haar zoon van oudsher geaccepteerd. Zij was een psychologische steun toen hij zich wanhopig voelde vanwege de discriminatie die hij in Venezuela ondervond: (...).(PO, p.13) (Zie ook PO, p. 10 - betreft de psychologische kwetsbaarheid van L.). Ze is emotioneel geraakt van de problemen waarmee haar zoon wordt geconfronteerd in Venezuela (...).(PO, p.13). De verzoekster voldoet aan alle voorwaarden om de vluchtelingenstatus te kunnen genieten. Ondanks het ontbreken van een personele, gegronde en actuele vrees voor vervolging in het hoofd van verzoekster, quod non in casu (zie punt 2.1), had het CGVS in toepassing van het principe van gezinseenheid hen toch de asielbescherming moeten verlenen. Door verzoekster het voordeel van de afgeleide vluchtelingenstatus te ontzeggen, heeft het CGVS het principe van gezinseenheid en artikel 23 van de richtlijn 2011/95 geschonden. Artikel 23 §1 is voldoende duidelijk en nauwkeurig geformuleerd. Hij voorziet in een specifieke positieve verplichting en hij heeft rechtstreekse werking. Bovendien houdt de verwerende partij geen rekening met het belang van verzoeksters kinderen, een beginsel dat niettemin is neergelegd in artikel 22 bis van de Grondwet. Door mevrouw H. G. te dwingen België te verlaten, zou de belangen van L. ernstig schaden en zou indruisen tegen het beginsel van de eenheid van het gezin.”

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de veiligheidssituatie stelt verzoekster dat verwerende partij een gedeeltelijke analyse maakt door alleen naar artikel 48/4 § 2, c) (wat de veiligheidssituatie betreft) en naar artikel 48/4 § 2, b) (wat de socio-economische situatie betreft). Verzoekster betoogt dat zij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling als gevolg van de veiligheidssituatie in Venezuela.

In een eerste afdeling met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Venezuela argumenteert verzoekster dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden dat niet openlijk in oorlog is; dat het aantal moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde en dat Caracas de tweede meest gevaarlijke stad ter wereld werd genoemd en verwijst daarvoor naar de COI Focus *“Vénézuéla-Situation sécuritaire”*- 20 april 2018. p. 21 en *“Venezuela- Situation sécuritaire”*, van april 2019. Zij stelt dat uit deze bronnen blijkt dat afpersing, moorden, kidnappings gewoon zijn geworden en dat dit niet wordt betwist door het CGVS. Zij stelt vervolgens dat *“Inderdaad maakt niet alleen de politie gebruik van geweld tegen burgers, maar ook vele verschillende andere actoren. Objectieve bronnen bevestigen dat de Venezolaanse regering de monopoly op het gebruik van geweld verloren heeft. Zoals door verzoekster verklaard, voeren verschillende gewapende banden hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uit. »* Hij citeert vervolgens het EASO rapport van Augustus 2020 (p.20) en stelt dat *“Er zijn tientallen van duizenden “Colectivos”, dewelke politieke en criminele geweld mengen. Ze worden als*

"véritable groupe paramilitaire du Vénézuëla" beschreven (Coi focus 2019, p 17). Ze beheersen een groot deel van de Venezolaans grondgebied, controleren delen van de georganiseerd crimineel netwerken, doden, persen af, en kidnappen. Hieruit blijkt dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is. De Colectivos zijn bovendien gesteund door de regering, en voeren hun criminele activiteiten in absolute straffeloosheid uit, zoals bericht in het COI Focus van april 2019 (p.9): "...". Hoewel ze bij het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, heeft de regering geen meer controle op hun activiteiten en misdaden. De Colectivos zijn niet alleen criminele benden, maar ze steunen ook de regering door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie. De UNHCHR bevestigt dat er heden in Venezuela absolute en veralgemeende straffeloosheid heerst: "L'impunité en matière de violations des droits humains est d'après le Haut-Commissariat des Nations unies aux droits de l'homme (HCDH) cité par Human Rights Watch (HRW) « généralisée ». " (Coi Focus van april 2019, p 14). Als men de veiligheidssituatie in Venezuela analyseert is het duidelijk dat er ernstige veiligheidsproblemen zijn en dat de verzoeker die terugkeert naar Venezuela louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen." Zij stelt dat de aard van het geweld zodanig is dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld en dat Venezuela bijgevolg een situatie van geweld van grote intensiteit kent, "die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers (zie supra). Verzoeker toont bijgevolg dat hij een serieus risico loopt van ernstige bedreiging van zijn leven of van zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in zijn land van herkomst. Bovendien moet het vastgesteld worden dat de veiligheidssituatie voor mensen die terugkeren in Venezuela is verslechtert door de COVID- crisis "..."(OAS - Organization of American States: Situation of Venezuelans who have returned and seek to return to their country in the context of COVID-19, September 2020, https://www.oas.org/documents/eng/press/OAS_Venezuelan-Retumees_ENG.pdf. stuk 13 . p.7- 8). De criminalisering van deze mensen is het middelpunt van de aandacht: "... (ibidem, p. 10). Het blijkt uit het rapport van Human Rights Watch "..."(HRW. Venezuela: A Police State Lashes Out Amid Covid-19, 28.08.2020, https://www.hrvv.oni/ne/vs/2020/08/28_venezuela-police-state_lashes-out-amid-covid-19 stuk 14)." Vervolgens gaat verzoekster in op de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Miranda. Zij stelt dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen individuele beoordeling maakt van het gevaar voor verzoekster in geval van terugkeer. Zij argumenteert dat zij bijna heel haar leven in een dorp naast Miranda geleefd heeft en dat Miranda één van de onveiligste plaatsen in Venezuela is en citeert daartoe "..."(OSAC, Venezuela 2020 Crime & Safety Report, 21.07.2021, <https://www.osac.gov/Country/Venezuela/Content/Detail/Report/0e6edQe0-eb8e-44cc-ab81-1938e6c8d93f>. **stuk 15).** Zij werpt vervolgens op dat ze zelf slachtoffer was van geweld: "haar broer wordt vermoord in november 2020 (PO. p.5). Ze vertelt haar raadsman dat hij ontvoerd werd, de burens zagen dat hij in een auto werd meegenomen. Hij is nu vermist; ze hebben overal in mortuaria en ziekenhuizen gezocht nog geen lichaam gevonden. Dit verhaal is geloofwaardig gezien de bovenstaande informatie. Bovendien stelt verzoekster tijdens het persoonlijke onderhoud dat haar schoonzoon was geschoten in de voet (PO, p. 14). Ze voegt toe dat "...". Gebaseerd op deze gevaarlijke veiligheidssituatie is verzoekster bang om onderwerp te zijn op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Miranda." Verzoekster houdt vervolgens een theoretisch betoog met betrekking tot artikelen 2 en 3 van het EVRM en de gedeeltelijke omzetting van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn en stelt vervolgens dat verwerende partij zou moeten nagaan of de terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst ten gevolge van de weigeringsbeslissing geen risico creëert in hoofde van de asielzoeker op schending van één of meerdere fundamentele rechten. Na een opsomming van de objectieve elementen waarmee hierbij rekening moet worden gehouden, besluit verzoekster dat indien een asielzoeker zulk risico loopt in haar land van herkomst haar bescherming moet worden toegekend.

In een derde afdeling, getiteld "toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming op basis van de erbarmelijke socio-economische situatie" verwijst verzoekster vooreerst naar UNHCR, "Guidelines on International Protection No. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article I A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions" en stelt dat deze "Guidelines" een aantal belangrijke principes naar voor schuiven voor de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging in een context zoals deze van Venezuela. Zij voert aan dat rekening dient te worden gehouden met de algemene context van een conflictsituatie die het effect van schade aan een persoon kan verergeren tot het niveau van vervolging en citeert vervolgens par. 12 van de hogervermelde "Guidelines" en dat zowel de directe als indirecte gevolgen van het conflict kunnen, cumulatief of onafhankelijk van elkaar vervolging uitmaken en citeert vervolgens paragraaf 18. Verzoekster argumenteert verder dat "Op 04/07/2019 hebben de Verenigde Naties opnieuw een verslag gepubliceerd waarin te lezen is dat de

Venezolaanse regering een strategie voert "aimed at neutralizing, repressing and criminalizing political opponents and people critical of the Government." A series of laws, policies and practices has restricted the democratic space, dismantled institutional checks and balances, and allowed patterns of grave violations. The report also highlights the impact of the deepening economic crisis that has left people without the means to fulfil their fundamental rights to food and health, among others." (zie in bijlage: OHCHR. "UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations", stuk 17). Zij stelt verder dat de situatie door de COI Focus van 2018 al als "situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès" (p. 41) werd gekarakteriseerd en dat ook de internationale instellingen de situatie in Venezuela als dramatisch beschrijven. Onder verwijzing naar EASO, "Venezuela – Country Focus", August 2020 (p. 41, stuk 12); de COI Focus "Venezuela. Situatieschets" van 2020; The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019; de COI Focus van april 2019 (stuk 19); de COI Focus "Venezuela. Situatieschets" van 2020 (p. 43, 46 en 42, 47-48, stuk18); COI Focus van april 2019 (p. 45) Human Rights Watch. "World Report 2020 - Events of 2019. Venezuela"; UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018 (stuk 21); The Guardian; "US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain." 17/02/2019 (stuk 22); Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10/01/2019 (stuk 23); argumenteert verzoekster dat de Venezolaanse bevolking lijdt aan een gebrek aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting en dat dit tot op heden doorgaat. Zij wijst er vervolgens op dat de OHCHR recent opnieuw aan de alarmbel heeft getrokken (COI Focus van 15 mei 2020, p. 45). Zij stelt dat de verslagen duidelijk aangeven, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, dat de Venezolaanse bevolking het aan elementaire levensbehoeften zoals voedsel medische zorg en huisvesting ontbreekt als gevolg van de politiek van president Maduro en citeert "..." (COI Focus van 15 mei 2020, p. 37) en zijn weigering om humanitaire organisaties toegang tot het land te verlenen. Zij stelt dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden zou worden blootgesteld wat een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder andere, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering en de erge onveiligheidssituatie.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. Attest;
4. Freedom House: Freedom in the World 2021 - Venezuela, 3 March 2021, <https://www.ecoi.net/en/document/2Q46548.html>;
5. Report of the LGBTI Network of Venezuela to the United Nations Human Rights Committee on the Fourth Periodic Report of Venezuela concerning the International Covenant on Civil and Political Rights during the 114th Period of Sessions, Human Rights Situation of Lesbian, Gays, Bisexual, Trans and Inter sex persons in Venezuela, mei 2015;
6. Voanews, Living in Venezuela Now Is Hard, Being LGBT Makes It Harder, 04.02.2019, <https://www.voanews.com/americas/living-venezuela-now-hard-beine-lgbt-makes-it-harder>;
7. Kevin Truong, "For Some LGBTQ Venezuelans, Fleeing Home Was Their Only Option", NBC News, 10.05.2017, <https://www.nbcnews.com/feature/nbc-out/some-lgbtq-venezuelans-fleeing-home-was-their-only-option-n757431>;
8. The handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status - Chapter VI: The principle of family unity;
9. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR RSD Procedural Standards - Processing Claims Based on the Right to Family Unity, 2016, available at: <https://www.refworld.org/docid/577e17944.htm>;
10. CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8. 2018. <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuela-most-dangerous-country-intl/index.html>;
11. COI Venezuela- Situation sécuritaire, van april 2019, <https://www.cgra.be/fr/infbs-pavs/situation-securitaire-17>. p.5, 9, 14, 16, 17;
12. EASO. Venezuela, <https://www.cgra.be/fr/infos-pavs/easo-coi-report-country-focus-1>, p.20, 41;

13. OAS - Organization of American States: Situation of Venezuelans who have returned and seek to return to their country in the context of COVID-19, September 2020, https://www.oas.org/documents/eng/press/OAS_Venezuelan-Retumees_ENG.pdf , p.7- 11;
14. HRW, Venezuela: A Police State Lashes Out Amid Covid-19, 28.08.2020, <https://www.hrw.org/news/2020/08/28/venezuela-police-state-lashes-out-amid-covid-19>;
15. OSAC, Venezuela 2020 Crime & Safety Report, 21.07.2021, <https://www.osac.gov/Country/Venezuela/Content/Detail/Report/0e6ed0e0-eb8e-44cc-ab81-1938e6c8d93f>;
16. UNHCR, Guidelines on International Protection No. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions;
17. OCHCR. "UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations", <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;
18. COI focus 2020, <https://www.cgra.be/fr/infos-pays/situatieschets>, p.37, 41,42, 43-44 , 45,46, 47-48 ;
19. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-food-crisis-reaches-a-breaking-point>;
20. Human Rights Watch, "Venezuela - Events of 2019", beschikbaar op [https://www.hrw.org.world-report.2020/country-chapters/venezuela#](https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/venezuela#);
21. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
22. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
23. Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10/01/2019, <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2019/01/10/declaration-by-the-high-representative-on-behalf-of-the-eu-on-the-new-mandate-of-president-maduro/pdf>.

3. Aanvullende Nota

Verzoekster legt een aanvullende nota dd. 19 mei 2021 neer waaraan het reeds aan het verzoekschrift toegevoegde medisch attest dd. 15 maart 2021 van Dr. N.T. opnieuw wordt toegevoegd.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële

voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielvraagstuk kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekster legt haar originele Venezolaanse paspoort en identiteitskaart neer en toont daarmee haar identiteit en Venezolaanse nationaliteit voldoende aan. Verzoekster is naar België gekomen met haar jongste meerderjarige zoon L. omwille van de discriminatie die hij als homoseksueler ervoer in Venezuela en Colombia. Haar zoon L. is blind in één oog en heeft problemen met spreken en met zijn gehoor. Verzoekster stelt zelf geen problemen te hebben gehad in Los Valles del Tuy in de deelstaat Miranda in Venezuela. Zij verliet Venezuela in 2016 omdat zij dacht dat zij het daar beter zou hebben en wilde er eerst werk vinden voor zij haar zoon L. naar Colombia zou laten overkomen. Een jaar later kwam haar zoon L. ook naar Colombia nadat een vriend van hem die eveneens homoseksueler was in Venezuela werd vermoord. Hij kon zich niet in Colombia aan de universiteit inschrijven, ging snoepjes verkopen maar werd ook daar uitgelachen. L. vertrok in september 2019 naar Spanje. Verzoekster reisde hem achterna begin november 2019 en vertrok samen met L. naar België, waar haar twee andere meerderjarige zonen en meerderjarige dochter wonen. Hun verzoeken om internationale bescherming werden alle afgewezen door de commissaris-generaal. In het verzoekschrift wordt gesteld dat L. erkend werd als vluchteling. Ter terechtzitting licht verwerende partij toe dat L. niet de vluchtelingenstatus maar wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

5.2.1. Verzoekster stelt uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij zelf geen problemen heeft in Venezuela en dat zij omwille van de problemen van haar zoon L. die een gevolg zijn van zijn seksuele gerichtheid met hem mee naar België is gekomen (notities PO, p. 9). Zij betoogt in het verzoekschrift dat haar zoon L. zijn leven lang bij iemand heeft gewoond die voor hem zorgde, i.e. zijn vader in Venezuela, en verzoekster toen zij in Colombia woonden en niet zelfstandig kan leven en dat haar zoon bovendien emotioneel afhankelijk is van verzoekster, nu zij hem psychologisch steunde toen hij gediscrimineerd werd.

5.2.2. Verzoekster verwijst naar de Slotakte van de Conferentie van Gevolmachtigden bij het Vluchtelingenverdrag waarin wordt gesteld dat *“de eenheid van het gezin - de natuurlijke en fundamentele groepseenheid van de maatschappij - een wezenlijk recht van de vluchteling is en dat deze eenheid voortdurend wordt bedreigd”* en paragraaf 181 van het UNHCR *“Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status”* met betrekking tot het principe van eenheid van gezin.

De Raad stelt vast dat de verwijzing naar de eenheid van het gezin deel uitmaakt van de aanbevelingen die de Conferentie van Gevolmachtigden van de Verenigde Naties inzake het Vluchtelingenverdrag hebben gemaakt om de nodige maatregelen te nemen om het gezin van vluchtelingen te beschermen. Dergelijke aanbeveling is evenwel niet bindend voor de Verdragsstaten. Bovendien kan uit de formulering van de aanbevelingen niet worden afgeleid dat het gebruik van de term *“wezenlijk recht”* ertoe zou moeten leiden dat gezinsleden van vluchtelingen zelf ook de vluchtelingenstatus moeten krijgen. Wat de verwijzing naar het UNHCR *Handbook* betreft, wijst de Raad er op dat ook dit document niet bindend is in de Belgische rechtsorde. Verder kan worden vastgesteld dat het UNHCR *Handbook* weliswaar verwijst naar een bepaalde praktijk waarbij echtgeno(o)t(e)n en minderjarige kinderen en andere familieleden die deel uitmaken van hetzelfde gezin genieten van het principe van eenheid van gezin en in veel gevallen ook de vluchtelingenstatus toegekend krijgen; maar geen bindende rechtsnorm bevat voor de Verdragsstaten.

Verzoekster verwijst ook naar artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn met betrekking tot de instandhouding van het gezin. Deze bepaling luidt als volgt: *“1. De lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden. 2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid. 3. De leden 1 en 2 zijn niet van toepassing wanneer het gezinslid op grond van de hoofdstukken III en V uitgesloten is van internationale bescherming. 4. Onverminderd de leden 1 en 2 kunnen de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde. 5. De lidstaten kunnen besluiten dat dit artikel ook geldt voor andere naaste verwanten die ten tijde van het vertrek uit het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de persoon die internationale bescherming geniet, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels te zijnen laste kwamen.”*

De Raad herinnert er aan dat in het arrest *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* het Hof van Justitie oordeelde dat de Kwalificatierichtlijn niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van *“vluchteling”* en van *“persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt”* (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling

om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. In dit arrest wees het Hof er ook op dat uit artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn volgt dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de Lidstaten te verplichten om hun nationale recht zodanig vorm te geven dat de gezinsleden van diegene die de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus geniet, indien zij zelf niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van deze status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 68). Het Hof heeft weliswaar geoordeeld dat artikel 3 van de Kwalificatierichtlijn lidstaten toelaat te bepalen dat het genot van de aan een gezinslid toegekende internationale bescherming wordt uitgebreid tot andere gezinsleden mits zij niet onder één van de uitsluitingsgronden vallen en hun situatie een verband houdt met de logica van internationale bescherming, maar hieruit kan, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te insinueren, geenszins worden afgeleid dat artikel 23 een recht creëert waarop men zich kan beroepen indien de lidstaat dit niet heeft omgezet in nationaal recht. In dit verband kan de Raad slechts vaststellen dat de Belgische wetgever niet heeft voorzien dat gezinsleden die zelf niet voldoen aan de voorwaarden voor verkrijging van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus, van hetzelfde statuut als hun gezinslid genieten.

Waar verzoekster in dit verband nog arresten van de Raad van 31 januari 2021, 18 juli 2013, 19 juni 2018 en 8 oktober 2018 citeert, wijst de Raad er op dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942).

Gelet op het voorgaande en om de hierboven vermelde redenen kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij stelt dat verwerende partij door verzoekster het voordeel van de afgeleide vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus te ontzeggen het principe van gezinseenheid en artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn heeft geschonden. Uit artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn kan overigens geen afgeleide vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus worden afgeleid, maar slechts de verplichting voor lidstaten om ervoor te zorgen dat het gezin wordt in stand gehouden en te waarborgen dat bepaalde voordelen aan gezinsleden van vluchtelingen die zelf niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van deze status voldoen, waaronder een verblijfstitel worden gewaarborgd. In zoverre verzoekster opwerpt dat verwerende partij, in strijd met artikel 22 bis van de Grondwet, geen rekening zou gehouden hebben met het belang van verzoeksters kinderen, wijst de Raad er op dat al haar kinderen die in België verblijven meerderjarig zijn en dat zij hiermee geen nood aan internationale bescherming aantoonen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog argumenteert dat haar zoon nooit zelfstandig geleefd heeft en hij emotioneel afhankelijk van haar is en in de bestreden beslissing het tegendeel wordt beklemtoond, wijst de Raad er op dat uit niets blijkt dat de mate van afhankelijkheid van verzoeksters zoon verband zou houden met een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster. Uit verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat zij naar België is gekomen omwille van de benarde situatie van haar zoon en dat zij hem steeds heeft gesteund. Zo kan aangenomen worden dat haar zoon in belangrijke mate nog steeds afhankelijk is van verzoekster en blijkt dat verzoekster zich wat haar verzoek om internationale bescherming betreft in wezen beroept op humanitaire gronden, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen verband houdt met de beschermingsgronden in de Belgische Vreemdelingenwet en moet verzoekster zich richten tot de daartoe voorziene procedure voorzien in de Vreemdelingenwet. Zoals hoger aangehaald kan uit artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn geen afgeleid recht op internationale bescherming worden afgeleid voor gezinsleden of andere naaste verwanten die zelf niet voldoen aan de criteria voor het bekomen van internationale bescherming en hebben lidstaten slechts de plicht te waarborgen dat deze gezinsleden toegang hebben tot de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen. Volgens overweging 38 van de Kwalificatierichtlijn moeten Lidstaten “*bij besluiten over het recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn*” ter dege rekening houden met bijzondere omstandigheden die bestaan in geval van afhankelijkheid van de persoon die internationale bescherming geniet van naaste verwanten die reeds in de lidstaat aanwezig zijn en die geen familielid zijn van die persoon. Het begrip “*gezinsleden*” in de Kwalificatierichtlijn dient volgens overweging 19 van deze richtlijn te worden verruimd en moet hierbij rekening worden gehouden met “*verschillende vormen*”

van afhankelijkheid". Evenwel volgt uit artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, samen gelezen met de aangehaalde overwegingen, geen verplichting voor de Lidstaten om deze beoordeling in het kader van deze besluiten over het recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn, te laten uitvoeren door de asielinstanties en behoort dit ook volgens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet niet tot de bevoegdheden van de commissaris-generaal. Het staat in dit verband verzoekster vrij om de voorziene verblijfsprocedures in de Vreemdelingenwet aan te wenden die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België omwille van de gezinssituatie.

5.2.3. De Raad wijst er op dat het Hof van Justitie in hoger geciteerd arrest ook oordeelde dat hoewel een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico van ernstige schade loopt er *"wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade"* (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke *"Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen"*.

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift uitvoerig naar rapporten met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Venezuela en voert aan dat de discriminatie en het geweld tegen homoseksuelen *"zeker een invloed heeft op de familieleden van LBGT personen in Venezuela"* (verzoekschrift, p. 8). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster zich beperkt tot het citeren van een aanbeveling van het LBGTI Network of Venezuela aan het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties van mei 2015 en verder geen enkel concreet element aanbrengt op grond waarvan kan blijken dat zij zelf werd geconfronteerd met discriminatie en geweld omwille van de seksuele gerichtheid van haar zoon. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij maakt verzoekster, behalve het feit dat zij zich zorgen maakte over haar zoon toen zij ontdekte dat hij homoseksueel was, geen gewag van persoonlijke problemen die zij zou hebben ervaren omwille van de seksuele gerichtheid van haar zoon. Gevraagd wat zij zelf zou vrezen indien zij zou moeten terugkeren naar Venezuela stelt zij dat zij bang is dat haar zoon zal gediscrimineerd worden (notities PO, p. 10) en herhaalt zij op het einde van het persoonlijk onderhoud dat zij *"wil dat hij hier gelukkig kan zijn en zijn gezin kan opstarten"* (notities PO, p. 14). Nergens blijkt, noch houdt verzoekster voor, dat zij zelf ernstige problemen heeft of vreest in Venezuela omwille van de familieband met haar zoon die in België de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. Ook kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat hetero-familieleden van LBGTI-personen als dusdanig omwille van de seksuele gerichtheid van hun familieleden een risico lopen het slachtoffer te worden van ernstige mensenrechtenschendingen of systematische discriminatie in Venezuela.

De door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van aard om de beoordeling door de Raad om te buigen. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende: *"De documenten die u voorlegt bevestigen uw identiteit en uw verklaringen aangaande de beperking van uw zoon, die op dit moment niet ter discussie staan. De informatie over de LGBTQ-gemeenschap en het persartikel over de kennis van uw zoon die vermoord werd werden ook aan zijn dossier toegevoegd. Verder hebben zij geen invloed op uw persoonlijke situatie. Op 29 januari 2021 ontving het CGVS van uw advocaat opmerkingen over uw gehoorverslag. Hier werd rekening mee gehouden, maar ze veranderen niets aan de inhoud van uw beslissing."* De Raad stelt vast dat verzoekster deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift en neemt deze over. De bij het verzoekschrift en aanvullende nota gevoegde kopie van een doktersattest, waarin wordt bevestigd dat verzoeksters zoon moet vergezeld worden bij de bezoeken aan het ziekenhuis, doet geen afbreuk aan het voorgaande nu ook hieruit geen vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster kan blijken.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

6.3. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt nu zij verklaart zelf geen problemen te hebben gehad en zij verder niet aantoont dat zij, al gezinslid van een persoon die in België de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, wegens haar familieband met die persoon zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade.

In zoverre verzoekster zich ook beroept op de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, Miranda en enerzijds verwijst naar de moord op haar broer in november 2020 en anderzijds stelt dat hij vermist is en zij overal in ziekenhuizen gezocht hebben maar nog geen lichaam gevonden hebben, wijst de Raad er op dat uit het door verzoekster geciteerde OSAC rapport van 21 juli 2020 weliswaar blijkt dat Miranda er wordt omschreven als de meest gewelddadige staat in Venezuela maar dat uit dit rapport ook blijkt dat het geweld gemeenschappelijk van aard is en dat de slachtoffers gevisieerd worden voor een bepaald doel zoals wraak of losgeld en dus doelgericht van aard is. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Miranda volstaat dan ook niet om een reëel risico aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Miranda dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoekster is om een reëel risico op crimineel geweld te individualiseren en te concretiseren.

Verzoekster toont niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela omwille van de verdwijning van haar broer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt, nu geenszins duidelijk is waarom haar broer verdwenen zou zijn en verzoekster ook niet aantoont wie haar zou viseren of waarom zij zou gevisieerd worden. Het gegeven dat verzoekster een alleenstaande vrouw is, gelet op haar overige persoonlijke omstandigheden, niet voldoende om te stellen dat zij zich bij terugkeer in een zodanig kwetsbare positie zal bevinden dat zij een specifiek doelwit zal vormen voor criminele bendes in Miranda. De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

De Raad besluit dat, het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de precare veiligheidssituatie in de deelstaat

Miranda, er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

Verzoekster betoogt verder dat zij in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Venezuela en verwijst daarvoor naar uitgebreide landeninformatie zoals geciteerd in punt 2 van dit arrest, waaruit moet blijken dat het de Venezolaanse bevolking aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorgen en huisvesting ontbreekt en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau heeft bereikt zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. De commissaris-generaal citeert uitvoerig rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) om te stellen dat socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling en dat dit in essentie *“ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard betreft die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken”*. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat verzoeksters profiel en familiale/financiële situatie in Venezuela of de algemene situatie in Venezuela niet van die aard is dat zij, in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming*

verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoekster in haar land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster, louter door te verwijzen naar algemene landeninformatie met betrekking tot de slechte economische en prangende humanitaire situatie in Venezuela niet aantoonde dat zij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Waar zij nog verwijst naar het EASO rapport waarin wordt gesteld dat de regering in augustus 2018 voor het eerst zijn rol erkende in het creëren van hyperinflatie, kan dit bovenstaande beoordeling van de Raad niet ombuigen. Hieruit kan immers geenszins blijken dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door de Venezolaanse regering noch dat zij hiermee de bedoeling had om de eigen bevolking op die manier te treffen. Op basis van het EASO rapport en de andere beschikbare landenrapporten kan niet worden gesteld dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak is te wijten aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren, maar blijkt zij veeleer het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Overigens stelt de Raad vast dat in het EASO rapport ook wordt vermeld dat de regering in augustus 2018 ook maatregelen aankondigde om de economische crisis, met inbegrip van de hyperinflatie aan te pakken (EASO, p. 37).

Waar verzoekster verwijst naar de falende gezondheidszorg, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar hoger geciteerd arrest *Mbodj* van het Hof van Justitie en de vaststelling dat geen elementen aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat op intentionele wijze gezondheidszorg zou geweigerd worden in Venezuela. Verder wijst de Raad er op dat uit de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat deze status enkel kan worden toegekend aan *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, (...)”*. Voor zover verzoekster medische problemen heeft, dient zij zich hoe dan ook te wenden tot de in dit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene procedure.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 en 2020 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020* blijkt dat het criminele en politioeneel geweld, in wezen doelgericht,

sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster afkomstig is van de deelstaat Miranda en er steeds verbleef tot voor haar vertrek uit Venezuela. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staat geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zoverre verzoekster zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekster geciteerde landeninformatie niet kan blijken dat in Miranda sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, noch dat in deelstaten waar momenteel een gewapend conflict heerst in Venezuela, sprake is van willekeurig geweld. Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikelen 17 en 27 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoekster niet aanduidt hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat beide onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET